

Два часа прѣдъ това, още въ тъмнинѣ, наши-тѣ освободители сж вече вѣнъ отъ града свободни подъ баиря; тѣ вѣрвѣтъ бѣржи, бѣржи на горѣ изъ помѣжду гѣсты-тѣ криво-ляво исправены тур. гробны памятници въ Козлука.

Очи имъ непрестанно ся озѣртатъ на около и тѣ ся принѣдени часто да ся припѣватъ въ порутины-тѣ камѣнацы. Ни еднѣ живѣ душѣ нѣма около имъ. Нищо имъ не прѣчи да крачатъ сега повѣчко; тѣ трѣгнахъ изъ най горный нѣтъ подъ скалы-тѣ. Малко на далечъ отъ лѣвѣ странѣ ся черней плетъ-тъ на лозя-та. За да имъ е по право и по безопасно, тѣ трѣгнахъ дебишкомъ край плѣта, що ги добрѣ управѣше, да испѣлѣтъ на желаю-то си мѣсто.

— Жеко! пришенна Никола, като приближи до Желя, видишь ли тамъ до плета, нѣщо ся чернее?

Желе, Като по сѣрченъ, прѣкрачи нѣколко стѣпки полегычкѣ напѣдъ, та позна що е то; радостенъ върна ся при Никола и му пошюшна:

— Не бойся Никола, тѣ сж наши другари, Господь ни е на помощъ. Ты помнишь, дѣто снощи ные си приказвахме, че ще ни трѣба какво годѣ добыче. Ето за добрѣ честь Господь ны упѣти да върхлѣтимъ нѣколко магарета. Не трепери! издума той съ